◊ Harkai Vass Éva

Naplóversek

2011. július 4. hétfő
terra rossa

a gorski kotart átaludta
bár a síksághoz szokott szem
számára kivételes látvány
a hegyek lankák dombok
lejtők nagy tengerszint feletti
magasságon zajló ritmusa
és egyáltalán: fent lenni
érezni hogy tartják magasba
emelik az erős hegyek
benne egy aláereszkedő
felhőben amely látszik ám
belülről nem érzékelhető
s miközben fent egyúttal lent
is hiszen a kerekek a talp
alatt ott a szilárd talaj
a vörös föld a terra rossa
s a belőle kihajtó sok
zsenge szál: még harmatos hegyi
füvek virágok és a fenyők
nyurga törzsének gyantaillata
ezt aludta át a magasság
varázsát s mire délutáni
álmából felriadt mélykék
vízbe csúsztak fiume partjai

2011. július 6. szerda
zuhanás csendje némaság

úgy repültek a vijjogó sirályok
nézte röptük ívét a parton
a kobaltkék zománcú víz felett
soha ily erőszakos madár-
sereget csak vijjogtak a tetők
nyergén kárálva üzentek egymásnak
egyik tetőről kéményről
a másikra át reggelente
hangos sirályvijjogásra
ébredt a pokolba kívánta
a kis tér és az erkély csendjét
felverő lármát hangos csérogást
de hogyha felröppentek s hirtelen
alászálltak leereszkedve a
vízre nem maradt utánuk más
csak a zuhanás csendje s némaság

2011. július 10. vasárnap
szétfoszló utánozhatatlan ízei

mintha filmvásznon vonulna egy
könnyed nyári filmben a sétány
forgatagában fedetlen vállak
s meredek ívű dekoltázsok
között a hullámoktól kotyogó
csónakok s erotikát rejtő
vakítóan fehér jachtok előtt
az egyik fedélzetén népes
társaság bor pezsgő és a tenger
frissen halászott gyümölcsei
jól meg kellett volna jegyezni a
később rendelt sellőszerű hal
és a konoba nevét de csak a
pincérek szolgálatkészsége
s kedvessége dereng fel a lassan

(g. ezt úgy mondja: lassikán) és
módszeresen elköltött vacsora
után az ízek és aromák
a mediterrán esték szétfoszló
utánozhatatlan ízei

2011. július 12. kedd
a testek íze

miként a tenger az éjszakai
parton a testek íze is más
ahogyan suhognak a combok s a
bőrön kicsapódik egy kevés
só kristályló hajlatokban halad
a gyűrűző remegés mintha
nem is most volna hanem majd' negyven
évvel ezelőtt: a hullámok
eksztatikus ritmusa előhívja
a test régmúlt emlékeit

2011. július 13. szerda
úszótúra tus nadrágcsere

ki ne felejtsem azt a félig
német félig ex-yu házaspárt
akiket tavaly ismertünk meg
s most újra itt vannak velünk
egyazon időben a régi
sziklák között ugyanazon
a helyen a második világ-
háborúban épült bunker
alatt – a feleség beszédét
tökéletesen értettem
biztosan tanárnő gondoltam
de nem: a német számára
ugyanúgy elsajátított
idegen nyelv volt mint nekem

tankönyvszerűen felmondott
idegen hangsúlyok s nyelvjárás
nélküli echte német
a férfi naponta több órás
úszótúrákat tett jó sok
ideig suhant a víz alatt
majd kijött a vízből tusolt
s csak úgy mindenki előtt
leplezetlenül a lehető
legtermészetesebb mozdulattal
fürdőnadrágot cserélt: a csere
testhezálló pamut térdnadrág
volt aminek jó mélyen feltűrte
szárait – naponta ugyanaz
volt a program a parton már vártam
a tankönyvszerűen felmondott
németet az alábukást
az úszást s utolsó poénként
a rutinos nadrágcserét

2011. július 15. péntek
fenyőtűvel és homokkal kevert

ha fúj a szél habzik a tenger
fenyőtűvel és homokkal kevert
víz nyaldossa a partot a sziklás
részeken szétmálló cseppekben
szikrázik a só a kicsapódó
víz páraszerű cseppjei az
arcra tapadnak vékony réteggel
vonják be a kar és a láb
szabadon maradt felületeit
a sirályok hirtelen eltűntek
biztos fedezékből várják hogy a
bóra tombolása után beállt
szélcsendbe beússzon egy hajó

2011. július 16. szombat
győztes háborúk árán

alig hogy kiszállsz a katamaránból
a parton reneszánsz ruhákba
öltözött élő óriásbábok
fogadnak a sóhajok hídja
előtt fehér csipkés legyezőket
és i ♥ venezia feliratú
szuveníreket árulnak az
oroszlános oszlop mögül hegedű
hangja szól a szent márk tér
elmaradhatatlan galambjainak
szárnysuhogását hallod amint
bukórepülésben szállnak le
a márvány padozatra szórt
morzsaszemekért közöttük két
kislány pózol az erős napsütés
s a márványról visszasugárzó
forróság szétválaszthatatlan
sávjai között harangok kongnak
a napóra épp delet mutat
s az olvadó-csurranó arany máz*
vakító fényében felrémlik:
hiába a reneszánsz függönyök
redői közé szorult árnyék
hűsének nyugalma a bronz szobrok
és a mozaikhomlokzatok
aranya győztes háborúk árán
szerzett drága zsákmány – hadisarc

2011. július 18. hétfő
felvillan-e végre

gyermekkorában a kálvária-
dombon az út építéséhez
oda hordott töméntelen
mennyiségű homok óriás
homokhegy szinte elnyelte
az odasereglett gyerekhadat
pergett a homok meg sem mozdult
a hegy a kis kezek és lábak
munkálkodásától szórták
megmászták fúrták és faragták
alagutat vájtak bele
jut eszébe a jelenbeli
utasnak amíg suhan az
učka több kilométeres ki-
világított alagútján
át a gyorsan pergő óriás
ventilátorok alatt egyre
nyugtalanabbul lesve a
hegy gyomrából hogy az alagút
végén felvillan-e végre a fény